

JOHN MILIOS 2015-07-14

ΕΝΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΜΕ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ALL, DOCUMENTATION AUSTERITY, CAPITAL, CAPITALISM, EZB, SYRIZA

Η συμφωνία της ελληνικής κυβέρνησης στη Σύνοδο Κορυφής της 12ης Ιουλίου 2015 εγκαινιάζει μια νέα φάση για την ελληνική κοινωνία, την Αριστερά και τον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι σίγουρο, όπως συνομολογείται από πολλές μεριές, ότι «ο αγώνας συνεχίζεται». Μπορεί όμως ο αγώνας των λαϊκών τάξεων για βελτίωση της ζωής τους και αλλαγή της κοινωνίας να έχει ως κέντρο, ως «Γενικό Επιτελείο», μια κυβέρνηση που συνομολόγησε και υποχρεώνεται να υλοποιήσει το 3ο Μνημόνιο, δηλαδή ένα πρόγραμμα οικονομικών και κοινωνικών μετασχηματισμών ενταγμένο απόλυτα στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο εμπέδωσης των συμφερόντων του κεφαλαίου; Έχει περιθώρια μια τέτοια κυβέρνηση να ξεφύγει από το ασφυκτικό πλαίσιο της «συνέχειας» ενός κράτους, που επί πέντε χρόνια θεσμοθετεί ψαλιδίζοντας τα εισοδήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας, διαλύοντας τους θεσμούς κοινωνικής προστασίας, ιδιωτικοποιώντας τα δημόσια αγαθά, καταστέλλοντας τα κοινωνικά κινήματα;

Και ποιο ρόλο μπορεί να παίξει το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, της κύριας κυβερνητικής δύναμης μέχρι σήμερα;

Στα ερωτήματα αυτά απαιτούνται συλλογικές απαντήσεις. Προηγουμένως, ή μάλλον παράλληλα, θεωρώ ότι ένας απολογισμός για το πώς φτάσαμε έως εδώ, είναι πολλαπλά χρήσιμος.

1. Επιλογή θέσης μάχης

Όταν στις 29/12/2014 ο τότε Πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς ανακοίνωσε ότι θα προκηρύξει βουλευτικές εκλογές (της 25/1/2015), επιδίωξα άμεση συνάντηση με τον Πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξη Τσίπρα και του ανακοίνωσα την απόφασή μου να μην είμαι υποψήφιος βουλευτής, αλλά ούτε και να αναλάβω θέση στην επερχόμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Αμέσως μετά ενημέρωσα την Πολιτική Γραμματεία του Κόμματος, της οποίας ήμουν μέλος ως Υπεύθυνος Οικονομικής Πολιτικής, και προχώρησα σε μια σχετική δημόσια δήλωση.[1] Εντούτοις, στις 26/1/2015 ο Πρόεδρος του Κόμματος και ήδη νέος πρωθυπουργός μου πρότεινε να αναλάβω χαρτοφυλάκιο αναπληρωτή υπουργού. Αρνήθηκα την τιμητική αυτή πρόταση, όπως και άλλες που ακολούθησαν, για τοποθέτησή μου σε διεθνείς Οργανισμούς.

Το ίδιο έπραξα και προ ολίγων ημερών, όταν μου προτάθηκε να αναλάβω θέση αναπληρωτή υπουργού εξωτερικών, μετά την απόφαση του Νίκου Χουντή να παραιτηθεί από μέλος της κυβέρνησης και βουλευτής, για να αναλάβει Ευρωβουλευτής, ύστερα από την παραίτηση από το Ευρωκοινοβούλιο του Μανώλη Γλέζου.

Η στάση που επέλεξα, ήδη από τα μέσα του 2014, και την οποία διατηρώ μέχρι σήμερα, στηρίζεται σε δύο διαπιστώσεις και μια εκτίμηση:

α) Η πρώτη διαπίστωση είναι ότι μετά το 2012 και ιδίως μετά τις Ευρωεκλογές του 2014 ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υιοθετήσει μια στρατηγική «ιστορικού συμβιβασμού», δηλαδή ασκεί πολιτική στο πνεύμα ενός κόμματος και μιας κυβέρνησης «εθνικής ενότητας»: Εξομάλυνση και άμβλυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, με «κοινό για όλους» «εθνικό στόχο» την ανάπτυξη της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας (καπιταλιστική ανάπτυξη που κατ' ευφημισμό ονομάζεται «παραγωγική ανασυγκρότηση») και την προστασία των θυμάτων εκείνων των μνημονιακών πολιτικών, που βρέθηκαν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας («αντιμετώπιση ανθρωπιστικής κρίσης»).

β) Η δεύτερη διαπίστωση είναι ότι η στρατηγική του «ιστορικού συμβιβασμού», δηλαδή η αντίληψη τελικά πως η Ελλάδα μετά την κρίση του 2008 μπορεί να κυβερνηθεί με τον προκρισιακό τρόπο, αποτελεί *αυταπάτη, που συνέπειά της μπορεί να είναι μόνο η ήττα της αριστερής στρατηγικής και ο μετασχηματισμός της Αριστεράς σε καθεστωτική δύναμη*. Διότι η κρίση ανέδειξε ως μοναδική στρατηγική των κυρίαρχων κεφαλαιοκρατικών τάξεων τη λιτότητα και τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, πράγμα που σημαίνει ότι η αριστερή πολιτική μπορεί να είναι μόνο συγκρουσιακή, πολιτική ρήξεων με το κεφάλαιο, πολιτική αναδιανομής υπέρ της εργασίας: Αναδιανομής πλούτου, εισοδήματος και ισχύος (συνδικαλιστικά δικαιώματα, δημοκρατικοί θεσμοί, πλαίσιο συνεργατικής-αλληλέγγυας αναδιοργάνωσης τομέων της οικονομίας, κλπ.).

γ) Η εκτίμηση είναι ότι σαν αποτέλεσμα της στροφής του ΣΥΡΙΖΑ προς τον «ιστορικό συμβιβασμό», η πλέον πρόσφορη στάση για τον

μέχρι τη στιγμή εκείνη Υπεύθυνο Οικονομικής Πολιτικής του Κόμματος ήταν να συμβολοποιήσει με την απουσία του από τη Βουλή και την κυβέρνηση το πρόβλημα: Διατηρώντας την ανεξαρτησία μου από την κυβερνητική εξουσία, να ασκήσω ανοικτά την εποικοδομητική εκείνη κριτική, που μέσα από τις εσωκομματικές διαδικασίες αλλά και τον δημόσιο διάλογο θα συμβάλλει στην αλλαγή πορείας: Για την αφύπνιση του ριζοσπαστικού δυναμικού που περιέχει ο ΣΥΡΙΖΑ, για την επαναφορά της απολύτως απαραίτητης κοινωνικής μεροληψίας που πρέπει να περιέχει η πολιτική της Αριστεράς: Υπεράσπιση των συμφερόντων της εργασίας και της κοινωνικής πλειοψηφίας, σε σύγκρουση με τα συμφέροντα του κεφαλαίου, σε έναν κοινωνικό πόλεμο που έτσι κι αλλιώς μαίνεται αδυσώπητος, ιδιαίτερα μετά το 2010.[2]

2. Ιδεολογική και πολιτική παρέμβαση για αλλαγή πορείας

Ήδη στις 9/6/2014, σε άρθρο που συνυπογράφαμε με τον Σπύρο Λαπατσιώρα[3] επισημαίναμε μεταξύ άλλων:

«Μετά τις εκλογές του 2012, υιοθετήθηκε μία στρατηγική που [… χαρακτηρίζεται από] *τη σχετική υποχώρηση του αιτήματος για "αναδιανομή" / "να πληρώσουν οι πλούσιοι" , ως οργανωτικού στοιχείου του λόγου του ΣΥΡΙΖΑ, υπέρ του αιτήματος για "παραγωγική ανασυγκρότηση" ως κύριου οργανωτικού στοιχείου.* Η μετατόπιση αυτή αντανακλά επίσης την προσπάθεια διεύρυνσης των κοινωνικών συμμαχιών προς τμήματα του επιχειρηματικού κόσμου που έχουν πληγεί από την κρίση […] Μια υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στη δύναμη του συστήματος, ειδικά στις σημερινές συνθήκες, θα άφηνε τη δυνατότητα να καταστεί δύναμη διακυβέρνησης μόνο με βάση την απελπισία (και όχι την ελπίδα ή πολύ περισσότερο τη συστράτευση) των κατώτερων τάξεων – και αυτό δεν πάει πολύ μακριά. […] Η Αριστερά δεν έχει κανένα λόγο να επιχειρήσει μία φυγή από το κοινωνικό πρόβλημα και την αυξανόμενη κοινωνική πόλωση. Δεν έχει κανένα λόγο να επικαλείται τον πατριωτισμό για να συσσωρεύει ένα ανεξόφλητο κοινωνικό χρέος, όπως έκανε σε προηγούμενες δεκαετίες το ΠΑΣΟΚ. […] Απαιτείται το κόμμα να οργανώσει τις αντιστάσεις της κοινωνίας, να ανοιχτεί στα στρώματα που πλήττονται, προτάσσοντας την αναδιανομή υπέρ των πολλών και οργανώνοντας τα λαϊκά αιτήματα γύρω από αυτόν τον πυρήνα, μετασχηματίζοντας τις διεκδικήσεις σε ένα πρόγραμμα αλλαγής της ελληνικής κοινωνίας».

Λίγες μέρες αργότερα, στην τοποθέτησή μου στην Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ (21/6/2014), επισήμανα ότι το κρίσιμο ζήτημα της περιόδου που σηματοδοτεί τη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ προς τον «ιστορικό συμβιβασμό», δηλαδή επιταχύνει τη συστημική μετάλλαξη της πολιτικής του, είναι η προσέγγιση με τις δυνάμεις της Κεντροαριστεράς και ιδιαίτερα με τη «μνημονιακή» ΔΗΜΑΡ.

Μια συμμαχία με τη ΔΗΜΑΡ θα λειτουργούσε ως άλλοθι για την απεμπόλιση του ριζοσπαστικού Προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, στο όνομα μιας «συμφωνίας εθνικού χαρακτήρα με ευρωπαϊκό προσανατολισμό» (Δ. Βίτσας, Γραμματέας ΣΥΡΙΖΑ, 3/10/2014, Χαιρετισμός στο Συνέδριο της ΔΗΜΑΡ[4]). Για τον λόγο αυτό καταψήφισα (μαζί με τον Σπύρο Λαπατσιώρα) την Απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής. Στην ομιλία μου στην Κεντρική Επιτροπή επισήμαινα:

«Σήμερα καλούμαστε να ψηφίσουμε ένα κείμενο που αποτιμά την πολιτική μας και επαναφέρει άξονες των προγραμματικών μας θέσεων. Αν το ζήτημα ήταν αυστηρά το κείμενο αυτό, δεν θα είχα λόγους να μην το ψηφίσω. Δυστυχώς όμως το κείμενο δεν αντιστοιχεί στο γενικότερο μήνυμα που εκπέμπουμε προς την κοινωνία […] μου είναι αδύνατο να το υποστηρίξω, διότι θα ήταν σαν να εθελοτυφλώ μπροστά στον κίνδυνο που βρίσκεται μπροστά μας, να χάσουμε το στοίχημα της ανατροπής.

[…] Εμείς είμαστε αυτοί που μιλούν για την ανατροπή της λιτότητας και της κοινωνικής καταστροφής, *όχι για μια μικρή διόρθωσή τους, με διατήρηση όσων κεκτημένων εξασφάλισαν οι κυρίαρχες τάξεις επί δεκαετίες και ιδίως τα τέσσερα τελευταία χρόνια* […] Για μας η εξουσία είναι απλώς μέσο, για να έρθουν στο προσκήνιο τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας, για μια κοινωνία και οικονομία των κοινωνικών αναγκών […] Όταν […] μιλάς για δήθεν συμμαχίες με τα φιλομνημονιακά κόμματα και πρόσωπα, […] είναι σαν να λες στο ακροατήριό σου: Δεν γίνεται να εφαρμοστούν οι αλλαγές που ευαγγελιζόμαστε εμείς, γι' αυτό φρενάρουμε».[5]

Καίτοι η προσέγγιση με τη ΔΗΜΑΡ δεν προχώρησε, λόγω αφενός της εκλογικής εξαφάνισης του κόμματος αυτού στις Ευρωεκλογές και αφετέρου, ιδίως, λόγω των αντιστάσεων εκ μέρους της μεγάλης πλειοψηφίας των στελεχών και μελών του ΣΥΡΙΖΑ, εντούτοις η στρατηγική του «ιστορικού συμβιβασμού» παρέμεινε και εκφράστηκε ποικιλοτρόπως, μεταξύ άλλων με τα πρόσωπα που επιλέχθηκαν, πολύ χρόνο πριν τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου, για να στελεχώσουν κρίσιμες υπουργικές και άλλες θέσεις της οικονομικής πολιτικής στην επερχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Εντούτοις, και αυτό είναι το σημαντικό, η επιλογή των προσώπων δεν έπαιξε ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο, καθώς δεν ήταν η αιτία αλλά το αποτέλεσμα και το σύμπτωμα της μεταστροφής προς τον ιστορικό συμβιβασμό. Η παραγκώνιση των ομάδων εργασίας του Κόμματος και της δουλειάς τους, η αγνόηση των επεξεργασιών και προτάσεων του Τμήματος Οικονομικής Πολιτικής κλπ., δεν συνιστούν παρά υλοποίηση της στρατηγικής του «ιστορικού συμβιβασμού» προς την οποία είχε προσανατολιστεί το επιτελείο του Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, και προπάντων ο σημερινός αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, ως επικεφαλής του «κυβερνητικού Προγράμματος» του ΣΥΡΙΖΑ, πολύ καιρό πριν την 25η Ιανουαρίου.

Η παγίωση αυτής της πορείας με οδήγησαν στο να υιοθετήσω τη συγκεκριμένη «επιλογή θέσης μάχης» που περιέγραψα στην προηγούμενη ενότητα αυτού του κειμένου: Να παραμείνω εκτός Βουλής και Κυβέρνησης.

Παρά την κριτική μου προς την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στις εσωκομματικές διαδικασίες ή σε θεωρητικά και πολιτικά κείμενα ή συγκεντρώσεις οργανώσεων και πρωτοβουλιών του ΣΥΡΙΖΑ, συνέχιζα να εμφανίζομαι στα ΜΜΕ (τηλεοράσεις, ραδιόφωνα και σχετικές ιστοσελίδες), όπου έκανα ό, τι έχει την υποχρέωση να κάνει κάθε στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ που εμφανίζεται στα ΜΜΕ: *Υπερασπιζόμουν την επίσημη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, όποια κι αν ήταν αυτή.*

Στα ΜΜΕ έπαψα να εμφανίζομαι μετά τη Συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου 2015, όταν πλέον μου ήταν αδύνατο να υπερασπιστώ την ήδη προδιαγεγραμμένη πορεία προς αυτό που έχουμε σήμερα, το 3ο Μνημόνιο (βλ. στα επόμενα).

Μετά την 20ή Φεβρουαρίου έδωσα πλέον όλο το βάρος των παρεμβάσεών μου στο να δείξω στους συντρόφους μου ότι απαιτείται άμεσα μια ριζική αλλαγή πορείας, πριν εξαντληθούν όλοι οι πόροι του ελληνικού Δημοσίου αλλά και οι αντοχές της κοινωνικής πλειοψηφίας που μας στήριζαν. Σε θεωρητικό επίπεδο επιχειρηματολογούσα ότι τα Μνημόνια δεν αποτελούν «λάθος πολιτική», αλλά πολιτική αντιλαϊκή: Τα μνημόνια συμπυκνώνουν τις κομβικές επιλογές των κυρίαρχων τάξεων, της ολιγαρχίας, αλλάζουν βιαίως την κοινωνία και επιβάλλουν ένα νέο κοινωνικό καθεστώς παντοκρατορίας του κεφαλαίου και των αγορών.

Την ανάλυση αυτή εμβάθυνα με σειρά μελετών και άρθρων στα οποία θεμελίωσα την άποψη ότι η λιτότητα αποτελεί την πλέον προσήκουσα πολιτική για την αντιμετώπιση της πτώσης της κεφαλαιακής κερδοφορίας (της «κρίσης του κεφαλαίου»), καθώς αποτελεί συνιστώσα της ευρύτερης στρατηγικής για μείωση του κόστους ανά μονάδα παραγόμενου προϊόντος. Οι στρατηγικές μείωσης του κόστους είναι εξ ορισμού πάντα πολιτικές συρρίκνωσης της ζήτησης και ως εκ τούτου αρχικά παράγουν αποτελέσματα ύφεσης, προσβλέποντας όμως σε μια μελλοντική ανάπτυξη μέσω της αυξημένης κερδοφορίας.

Εντούτοις, με δεδομένο πως ό, τι αποτελεί «εργασιακό κόστος» για το κεφάλαιο συνιστά το επίπεδο διαβίωσης των εργαζομένων και κατ' επέκταση της κοινωνικής πλειοψηφίας, τα Μνημόνια αποτελούν ταξικές πολιτικές, που στοχεύουν σε μια ανάκαμψη της (καπιταλιστικής) οικονομίας με κοινωνικά «άδικο» τρόπο, δηλαδή σε βάρος της ζωής των πολλών.[6]

Παρά την κομματικότητα της στάσης μου, δηλαδή το γεγονός ότι υπερασπίστηκα στα ΜΜΕ την «επίσημη γραμμή» του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τη χρονική στιγμή (20ή Φεβρουαρίου) που δεν μπορούσα να την υπερασπίζομαι πλέον, εντούτοις *έπεσα θύμα επαναλαμβανόμενων χυδαίων «παροπολιτικών»*, τα περισσότερα από τα οποία, όπως με πληροφόρησαν, είχαν εσωκομματικές προελεύσεις.

Ξαφνικά στον πολυτασικό και δημοκρατικό ΣΥΡΙΖΑ κάποιοι θεώρησαν σκόπιμο να συκοφαντούν με «παραπολιτικές» κακοήθειες όσους ασκούν κριτική. Ακόμα κι αν η κριτική ασκείται με εποικοδομητική διάθεση, για τη διόρθωση της «επίσημης γραμμής», και ασκείται μάλιστα στο εσωκομματικό πεδίο και μέσα από θεωρητικά κείμενα. Ο καθείς και τα όπλα του …

3. Διαπραγμάτευση

Ο τρόπος που έγινε η διαπραγμάτευση με τους δανειστές καθορίστηκε απόλυτα από τον τρόπο που ασκήθηκε η πολιτική στο εσωτερικό, δηλαδή από τον «ιστορικό συμβιβασμό» του ΣΥΡΙΖΑ με το κεφάλαιο, και την πολιτεία μιας κυβέρνησης που λειτουργούσε ως οιονεί κυβέρνηση «εθνικής ενότητας».

Από τις πρώτες στιγμές συγκρότησης της κυβέρνησης έγινε σαφές ότι η κοινωνική συμμαχία που αυτή θα εκπροσωπούσε είχε ως έμβλημα την «ανάπτυξη», την «έντιμη συμφωνία» με την Ευρώπη και (για τους πιο ρομαντικούς) την «αξιοπρέπεια» και το σεβασμό της νομιμότητας: Τηρούμε «κάθε λέξη» του Συντάγματος και πληρώνουμε τα χρέη μας στο ακέραιο (μέχρι να εξαντληθούν όλα τα ταμειακά διαθέσιμα του ελληνικού Δημοσίου). Η συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου επιβεβαίωσε αυτή τη συμμόρφωση της κυβέρνησης στις επιταγές του κεφαλαίου και των δανειστών, όπως επισήμανα σε σχετικό άρθρο μαζί με τους Σπύρο Λαπατσιώρα και Δημήτρη Σωτηρόπουλο.[7]

Οι δυνάμεις του κεφαλαίου στην Ελλάδα δεν έχουν αντιμαχόμενα συμφέροντα με τους δανειστές. Είναι όλοι αυτοί που μαζί με τους συμμάχους τους και τους κάθε λογής εκπροσώπους τους πάλεψαν με φανατισμό για να υπερισχύσει το «Ναι» στο πρόσφατο δημοψήφισμα, οι «πατρίκιοι» που ηττήθηκαν από το 62% της ψήφου των «πληβείων».[8] Η θεμελιώδης συμφωνία μεταξύ τους για το χαρακτήρα των αλλαγών που θέλουν να προωθήσουν στην Ελλάδα και την Ευρώπη είναι δεδομένη. Με άλλη διατύπωση, δεν αντιπροσωπεύουν αντιμαχόμενα κοινωνικά συμφέροντα. Είναι όλοι τους εκπρόσωποι του κεφαλαίου, και μάλιστα των ισχυρότερων μερίδων του. Απέναντι στο «πρόγραμμα» αυτών των δυνάμεων, ο ελληνικός λαός απάντησε «Όχι», με τη συντριπτική πλειοψηφία του 61,3%. Το οποίο την επομένη, η ελληνική Βουλή μετέτρεψε σε 83,7% «Ναι»!

Στο πλαίσιο του «ιστορικού συμβιβασμού» που συστηματικά υπηρετούσε η κυβέρνηση, η «ανθρωπιστική» παρέμβαση μπορεί να της έδινε χαρακτήρα «κοινωνικής σωτηρίας», αλλά με τελείως μινιμαλιστικό τρόπο. Λαμβάνονται μέτρα στήριξης για ομάδες ακραίας κοινωνικής αδυναμίας και για τους υπερχρεωμένους. Αντιμετωπίζονται οι ακραίες μορφές κρατικής βαρβαρότητας, όπως τα στρατόπεδα κράτησης μεταναστών και οι φυλακές της πιο ακραίας κακουχίας. Αλλά δεν έχει περιγραφεί ένα ριζικό πρόγραμμα αντιμετώπισης της ανεργίας, ούτε καν τήρηση της ρητής υπόσχεσης για πάταξη του λαθρεμπορίου πετρελαιοειδών και καπνού, ή για ριζική αλλαγή του φορολογικού συστήματος που σήμερα επιβαρύνει τις λαϊκές τάξεις, προστατεύοντας ποικιλοτρόπως το μεγάλο κεφάλαιο.

Έτσι και η διαπραγμάτευση σύρθηκε σε ένα «καθησυχαστικό» κλίμα, στο οποίο επανειλημμένα ασκήσαμε κριτική, [9] καθώς βλέπαμε την επερχόμενη κατάληξη: Τον τελικό εκβιασμό, μετά την αποδυνάμωση των τραπεζών και την εξάντληση των ταμειακών διαθεσίμων του Δημοσίου, για υιοθέτηση ενός τρίτου Μνημονίου.

4. Ο ΣΥΡΙΖΑ του 3ου Μνημονίου. Και τώρα τι;

Το κρίσιμο ερώτημα «και τώρα τι;» δεν απαντιέται ατομικά. Απαντιέται συλλογικά, και σ' αυτή την κατεύθυνση θα δουλέψω την επόμενη περίοδο μαζί τους συντρόφους και τις συντρόφισσές μου. Ένα είναι πάντως σίγουρο: Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε ενάντια στη λιτότητα, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, τη συρρίκνωση δικαιωμάτων, την ανάπτυξη για τους λίγους, τη θεοποίηση του κέρδους και

του «ιδιωτικού».

1 http://www.jmilios.gr/%CE%B4%CE%B7%CE%BB%CF%89%CF%83%CE%B7-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CE%B5%CE%BA%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B5%CF%82/

2 Η ένταση αυτού του κοινωνικού πολέμου γίνεται διαρκώς ορατή δια γυμνού οφθαλμού μέσα από συμβάντα όπως ο Δεκέμβρης 2008, οι πλατείες του 2011, οι συγκρούσεις του Φεβρουαρίου 2012, το Δημοψήφισμα της 5/7/2015 και η έκβασή του.

3 «Ο ΣΥΡΙΖΑ σε σταυροδρόμι. Για μια στρατηγική αναδιανομής υπέρ των υποτελών τάξεων», 9/6/2014:http://www.jmilios.gr/%CE%BF-%CF%83%CF%85%CF%81%CE%B9%CE%B6%CE%B1-%CF%83%CE%B5-%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%85%CF%81%CE%BF%CE%B4%CF%81%CF%8C%CE%BC%CE%B9-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CE%BC%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%B7/

4 «[...] να εργαστούμε μαζί για τη διαμόρφωση μιας νέας κοινωνικής συμφωνίας για την αναδιανομή, την ανασυγκρότηση, την ανάπτυξη. Μιας συμφωνίας εθνικού χαρακτήρα με ευρωπαϊκό προσανατολισμό», Δ. Βίτσας, χαιρετισμός στο Συνέδριο της ΔΗΜΑΡ: http://www.avgi.gr/article/4270270/d-bitsas-apo-to-egxeirima-den-mporei-na-leipei-kaneis-

5 http://www.jmilios.gr/%CE%BC%CE%B5-%CE%B1%CF%85%CF%84%CE%BF%CE%B4%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%BC%CE%AF%CE%B1-%CE%B8%CE%B1-%CE%B5%CF%86%CE%B1%CF%81%CE%BC%CF%8C%CF%83%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B5-%CF%84%CE%BF-%CF%80%CF%81%CF%8C%CE%B3/

6 Βλ. Ενδεικτικά το άρθρο: «Σκάκι, όχι πόκερ», 3/5/2015, http://www.jmilios.gr/skaki-oxi-poker/

7 Σπύρος Λαπατσιώρας, Γιάννης Μηλιός και Δημήτρης Π. Σωτηρόπουλος: «Μόνη διέξοδος η φυγή προς τα μπρος», http://www.jmilios.gr/%CE%BC%CF%8C%CE%BD%CE%B7-%CE%B4%CE%B9%CE%AD%CE%BE%CE%BF%CE%B4%CE%BF%CF%82-%CE%B7-%CF%86%CF%85%CE%B3%CE%AE-%CF%80%CF%81%CE%BF%CF%82-%CF%84%CE%B1-%CE%B5%CE%BC%CF%80%CF%81%CF%8C%CF%82/

8 Περιοδικό *Θέσεις*, τ. 132, Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2015, Editorial: «Πατρίκιοι εναντίον πληβείων», http://www.jmilios.gr/patrikioi-enantion-pliveiwn/

9 «Εμμονή στο Πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ», http://www.jmilios.gr/emmoni-sto-programma/

← PREVIOUS NEXT →

META

CONTACT
FORCE-INC/MILLE PLATEAUX

IMPRESSUM
DATENSCHUTZERKLÄRUNG

TAXONOMY

CATEGORIES
TAGS
AUTHORS
ALL INPUT

SOCIAL

FACEBOOK
INSTAGRAM
TWITTER